

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/163/2019
Identifikačné číslo spisu: 4412214428
Dátum vydania rozhodnutia: 10. decembra 2020
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4412214428.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ B. E., 2/ T. Q. a 3/ Q. E., všetkých trvale bytom v F. N. Ž., Ž. X a zastúpených Mgr. Elenou Szabóovou, advokátkou v Nových Zámkoch, Hlavné námestie 7, proti žalovaným 1/ Q. S., trvale bytom v N. D., Q. XX, 2/ W. K., trvale bytom v Š., Ľ. W. X a 3/ KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 6C/168/2012, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. októbra 2018 sp. zn. 9Co/321/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 18. októbra 2018 sp. zn. 9Co/321/2017 v napadnutej časti zamietajúcej žalobu z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. apríla 2017 č. k. 6C/168/2012-618 (v poradí druhým) zamietol žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy proti žalovaným 1/ aj 2/ (celkom), žalovanej 3/ uložil povinnosť zaplatiť každému zo žalobcov náhradu nemajetkovej ujmy v sume 15.850 € do 3 dní a vo zvyšku zamietol žalobu aj proti žalovanej 3/. Rozhodol tiež o trovách konania. Vychádzal z toho, že žalobou z 26. júna 2012 sa žalobca 3/ na žalovaných domáhal náhrady vecnej škody v sume 2.602,53 € (po zmene žaloby 2.712,33 €), náhrady škody na zdraví (bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia) v sume 14.995,50 € (po zmene žaloby 20.839,90 €) a náhrady straty na zárobku v sume 2.249,62 € a všetci žalobcovia náhrady nemajetkovej ujmy v sume 75.000 € pre každého na tom skutkovom základe, že 11. júla 2011 došlo v Spolkovej republike Nemecko (v okrese Erding) k dopravnej nehode, spôsobenej žalovaným 1/, vedúcim osobné motorové vozidlo vlastnícky patriace žalovanému 2/ s povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu [podľa zákona č. 381/ 2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „Zozp“)], dojednaným u žalovanej 3/. Pasažiermi vo vozidle boli žalovaný 1/, žalobca 3/, jeho manželka T. E. a syn žalovaného 2/ V. K., pričom všetky tieto osoby boli pri nehode ťažko zranené a T. E. (matka žalobcov 1/ a 2/ a manželka žalobcu 3/) utrpeným zraneniam 13. júla 2011 podľahla. Zavinenie nehody žalovaným 1/ bolo ustálené v trestnom rozhodnutí

prvostupňového súdu v Erdingu zo 16. novembra 2011 č. CDS 3 Js 18970/11, v priebehu konania došlo k úhrade nárokov žalobcu 3/ na náhradu škody na zdraví, náhradu za stratu na zárobku a náhradu vecnej škody a k následnému späťvzatiu žaloby aj čiastočnému zastaveniu konania v časti týchto nárokov (v roku 2014) a predmetom konania ostala len požiadavka všetkých žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy. Požiadavky zo žaloby v tejto časti žalobcovia odôvodnili nenapraviteľným zásahom do ich práva na súkromie a rodinný život a ich ochudobnením o rozvoj citových väzieb s najbližšou osobou (matkou a manželkou), majúc za to, že za takýto zásah nezodpovedá len jeho priamy pôvodca (vinník dopravnej nehody v osobe vodiča motorového vozidla), ale tiež prevádzkovateľ vozidla (jeho vlastník) aj povinná zmluvná poisťovňa.

2. Súd prvej inštancie i s poukazmi na názory vyslovené v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. októbra 2016 sp. zn. III. ÚS 666/2016 a v uznesení Krajského súdu v Nitre (ďalej tiež len „odvolací súd“) z 11. februára 2016 sp. zn. 9Co/149/2015 a ustanovenia § 11 a § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. z.“) a § 4 ods. 2 písm. h/ a § 15 ods. 1 Zopzp považoval žalobu za dôvodnú len voči žalovanej 3/, keďže pojem škoda použitý v Zopzp je ústavne konformne interpretovateľný tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu a je tu priamy nárok len voči povinnej zmluvnej poisťovni, keď Zopzp má vo vzťahu k O. z. charakter *lex specialis* a je tu tak nedostatok vecnej (tzv. pasívnej) legitímácie žalovaných 1/ a 2/. Nešlo však podľa neho výšku nároku určiť voľnou úvahou a žalobcom priznať celé nimi požadované náhrady, ale so zreteľom na článok 4 ods. 1 Základných princípov Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z., dnes už i v znení zákonov č. 87/2017 Z. z. a č. 350/2018 Z. z., ďalej tiež len „C. s. p.“) bolo namieste použitie obdobného zákona a to zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, obmedzujúceho výšku náhrady na 50-násobok minimálnej mzdy. To pri minimálnej mzde v čase nehody podľa nariadenia vlády č. 408/2010 Z. z. v sume 317 € predstavovalo práve prisúdenú sumu, argumentoval napokon súd prvej inštancie.

3. Odvolací súd na odvolania všetkých žalobcov a žalovanej 3/ rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, týkajúcich sa náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 388 C. s. p. zmenil a všetkým trom žalovaným uložil povinnosť zaplatiť každému zo žalobcov náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20.000 € do 3 dní s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných; vo zvyšku žalobu i on zamietol; všetkým žalobcom priznal voči všetkým žalovaným nárok na náhradu trov konania titulom nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu (i tu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných) a výrok o povinnosti žalovanej 3/ zaplatiť žalobcovi 3/ náhradu trov konania o náhradu škody zrušil. Takýto svoj rozsudok odôvodnil vo veci samej právne ust. čl. 4 písm. a/ vyhlášky č. 130/1976 Zb. o Dohovore o práve použiteľnom na dopravné nehody (keď tu v skutočnosti ide o článok tzv. Haagskeho Dohovoru a nie vyhlášky ministra zahraničných vecí, v rámci ktorej bol publikovaný - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), čl. 28 ods. 1 Nariadenia ES č. 864/2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (Rím II), zákonom č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom a § 420 ods. 1 a § 427 ods. 2 O. z.

4. Popri rekapitulácii záverov relevantnej judikatúry, podľa ktorých súčasťou práva na súkromie a rodinný život (ako zložky ochrany osobnosti v širšom zmysle slova) je aj právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ostatnými ľudskými bytosťami a konštatovaní preukázanej zodpovednosti žalovaného 1/ za taký zásah do práva žalobcov na súkromný a rodinný život, pri ktorom nemôže byť postačujúcou žiadna z foriem morálneho zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 O. z. a názore o potrebe rešpektovania aj ďalších záverov ustálenej judikatúry o krytí i nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých po obetiach dopravných nehôd povinným zmluvným poistením podľa Zopzp sa zaoberal najmä otázkami správneho použitia rozhodného práva pri dopravnej nehode v zahraničí (a v právnom vzťahu s cudzím prvkom), pasívnej legitímácie žalovaných a výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Kým voľbu rozhodného práva súdom prvej inštancie považoval (najmä pre rozhodnosť vnútorných predpisov štátu registrácie vozidla) za správnu, pri riešení ďalších dvoch otázok sa s ním už nestotožnil, nesúhlasiac jednak s názorom o absencii pasívnej legitímácie žalovaných 1/ a 2/ (pre danosť zodpovednosti za ujmu spôsobenú žalobcom na strane jedného ako priameho pôvodcu zásahu a

druhého ako prevádzkovateľa vozidla, ktorým bol tento spôsobený), ako ani s názorom, podľa ktorého úpravu zo zákona č. 215/2006 Z. z. treba považovať za určenie limitu (stropu) náhrady nemajetkovej ujmy prislúchajúcej pozostalým po obeti dopravnej nehody. Mal za to, že tu nejde vychádzať len z matematického výpočtu bez vysporiadania sa so zákonnými kritériami, majúcimi sa pri určení výšky náhrady zohľadniť, ak tu musí byť i atribút primeranosti, slúžiaci na dosiahnutie účelu kompenzácie. Smrť blízkej osoby predstavuje absolútnu a nenahraditeľnú stratu a pre blízkych traumatizujúcu udalosť s dlhotrvajúcou nemožnosťou vyrovnáť sa s ňou. Pretože v prípadoch mimoriadnej súdržnosti rodiny, o aký na základe výsledkov vykonaného dokazovania šlo i v prejednávanej veci, nejde určiť ani toho z pozostalých, ktorý by bol (rozumej deti na jednej a manžel na druhej strane) stratou dotknutý viac, zásah do života a súkromia všetkých žalobcov bolo treba považovať za rovnako intenzívny, dôvodil odvolací súd s tým, že za primeranú sumu náhrady v tomto prípade i s prihliadnutím na rozhodovaciu prax v obdobných prípadoch možno považovať 20.000 € pre každého zo žalobcov.

5. Proti takémuto rozsudku podali dovolania žalobcovia aj žalovaná 3/. Súd prvej inštancie (konajúci na základe úpravy v zákone SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších zmien a doplnení) takto začaté dovolacie konania uznesením z 5. apríla 2019 zastavil a o sťažnostiach dovolateľov proti takémuto svojmu rozhodnutiu rozhodol ďalším uznesením z 3. júna 2019, ktorým sťažnosti žalobcov vyhovel a sťažnosť žalovanej 3/ zamietol (v dôsledku čoho predmetom konania pred najvyšším súdom ostalo už len dovolanie žalobcov a ním iniciovaná požiadavka na preskúmanie správnosti nimi napádanej časti rozsudku odvolacieho súdu).

6. Žalobcovia, navrhujúci zmenu rozsudku odvolacieho súdu vyhovením žalobe aj tam, kde odvolací súd žalobu zamietol, prípustnosť svojho dovolania vyvodzovali z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. (tu fakticky bez ohľadu na poukazu v tomto prípade na všetky tri dôvody prípustnosti dovolania a im zodpovedajúce skutkové podstaty nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ustanovenia, o ktorom je reč). Vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. vyvodzovali zo spôsobu, ktorým odvolací súd odôvodnil priznanie im náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 € (resp. zamietnutie žaloby čo do 55.000 € pre každého z nich) a ktorý je podľa ich názoru nedostatočný (a činí rozsudok v napadnutej časti nepreskúmateľným). Právnou otázkou dosiaľ dovolacím súdom neriešenou a pre rozhodnutie odvolacieho súdu nepochybne významnou je potom podľa nich otázka, či je súd pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy pozostalých po obeti dopravnej nehody povinný zohľadniť aj rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vo veciach tlačových a mediálnych deliktov a náhrad prisudzovaných za ne.

7. Žalovaní navrhli dovolanie zamietnuť.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo (v napadnutej časti) vydané dovolaním napádané rozhodnutie (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia podmienky jej reprezentácie v konaní i spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu treba v dovolaní napadnutej časti zrušiť.

9. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 C. s. p. je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je potom dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

10. Žalobcovia dovolaním primárne uvádzali, že prípustnosť ich dovolania vyplýva z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tvrdenú vadu zmätočnosti vyvodzovali z nimi tvrdenej

nepreskúmateľnosti dovolaním napádaného rozsudku odvolacieho súdu, pokiaľ šlo o tzv. zvyškové zamietnutie žaloby (teda o nepriznanie vyššej, než zo zmeňujúceho výroku rozsudku vyplývajúcej sumy náhrady nemajetkovej ujmy).

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či je opodstatnené tvrdenie dovolateľov o tom, že v konaní došlo k namietanej vade zmätočnosti.

12. V zmysle stanoviska občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu R 2/2016 (ktorého prijatie sledovalo ukončenie stavu nejednotnosti rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení otázky, či nedostatky odôvodnenia súdneho rozhodnutia považovať „len“ za tzv. inú vadu konania, nezakladajúcu ale prípustnosť dovolania, alebo za tzv. zmätočnosťnú vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. s. p.“), zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Stanovisko R 2/2016, resp. prinajmenšom jeho druhá veta, sú pritom (predovšetkým pre nedostatok významového posunu medzi niekdajším § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a dnešným § 420 písm. f/ C. s. p.) použiteľnými a v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu používanými i v režime novej procesnej úpravy (tu najmä C. s. p., v rámci ktorého došlo - o. i. - s účinnosťou k 1. júlu 2016 aj k zrušeniu O. s. p., v tejto súv. por. napr. 1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/ 2017 alebo 8 Cdo 49/2017).

13. Podľa názoru dovolacieho súdu došlo potom aj v prejednávanej veci k procesnej vade zmätočnosti, dnes zakotvenej v rámci ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

14. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A , s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

15. V danom prípade odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku vo vzťahu k priznanej výške náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom síce označil za nesprávny názor súdu prvej inštancie o potrebe vzťahnutia obrazného stropu náhrad prislúchajúcich obetiam násilných trestných činov aj na „odškodňovanie“ nemajetkovej ujmy pozostalých po obetiach dopravných nehôd, sám však neposkytol dostatočne presvedčivé, konkrétne a aj objektívne uspokojivé argumenty v prospech ním zvoleného a podľa neho primeraného riešenia a zároveň v neprospech takému riešeniu odporujúcej požiadavky žalobcov, vyjadrenej v žalobe aj v odvolaní, na ktorej sa zotrvalo i dovolaním tejto strany sporu. Pri istom zjednodušení tu ide o odpoveď na otázku, prečo má primeranosť straty najbližšej osoby pre deti i pozostalého manžela vyjadrovať práve suma 20.000 €, reprezentujúca v tejto veci na jednej strane len cca 1,26-násobok sumy prisúdenej už súdom prvej inštancie a na strane druhej nedosahujúca ani tretinu sumy považovanej za primeranú žalobcami. Tým, čo bolo ale z pohľadu uspokojivosti odôvodnenia zvoleného riešenia pre strany sporu (v prvom rade pre žalobcov) a aj jeho vnímania ako riešenia naozaj spravodlivého absolútne kľúčovým, bolo i dovolaním žalobcov požadované zasadenie náhrady nimi utrpenej nemajetkovej ujmy do kontextu iných zásahov do iných osobnostných práv a to predovšetkým so zreteľom na tú judikatúru súdov, pri ktorej sa ujmy reprezentované tými najťažšími zásahmi do osobnostných práv (ujmy na živote a zdraví) v porovnaní s inými zásahmi (spravidla „nactiutřhačskej“ povahy) môžu javiť (prinajmenšom z pohľadu výšky náhrad priznávaných za jednotlivé ujmy) príliš bagatelizovanými.

16. U zdôvodnenia výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy spôsobom, pre ktorý sa rozhodol odvolací súd v tejto veci, pritom šlo de facto o inverznú podobu prípadov posudzovaných dovolacím súdom v minulosti (napr. v uznesení zo 4. apríla 2018 sp. zn. 7 Cdo 24/2017), keď tu bol namieste záver o poskytnutí prakticky len odpovede na otázku, prečo náhrada nemajetkovej ujmy prislúchajúca pozostalému po obeti dopravnej nehody nemá podliehať obmedzeniu zakotvenému v zákone č. 215/2006 Z. z. (čiže prečo takúto náhradu nemožno limitovať tam ustanovenou hornou hranicou), poskytnutie takejto odpovede však samo osebe nemá za následok i zodpovedanie logickej protiotázky, kde potom - zvlášť vzhľadom na celé spektrum predstaviteľných zásahov do osobnostných práv a ujmy im zodpovedajúce - ležia hranice primeranosti a či nie je na mieste zamýšľať sa aj nad istou hierarchiou osobnostných práv a primeranosťou náhrad za ich porušovanie.

17. Chýbajúce odpovede na otázky sformulované v predchádzajúcich dvoch odsekoch sa nutne museli prejavíť ako nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie v prejednávanej veci (tu len v časti účinne napadnutej dovolaním žalobcov) a činili dovolanie v príslušnej časti dôvodným. Dovolaciu súdu preto neostávalo iné, než dospieť k záveru, že žalobcovia dôvodne namietali nepreskúmateľnosť (arbitrárnosť) rozsudku odvolacieho súdu (v časti zamietajúcej žalobu).

18. Dovolanie žalobcov za takejto situácie bolo nielen procesne prípustné (§ 420 písm. f/ C. s. p.), ale tiež dôvodné (§ 431 C. s. p.), lebo v ňom bolo opodstatnene namietnuté, že súd (odvolací) nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Vzhľadom na konštatovanie existencie prvého dôvodu prípustnosti dovolania (podľa § 420 C. s. p.) dovolací súd už neprístupoval k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie žalobcov, týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom (podľa § 421 ods. 1 rovnakého zákona). Postupoval pritom v súlade so svojou rozhodovacou praxou, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti (pri ktorej existencii musí vždy dôjsť k zrušeniu dovolaním napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci jeho pôvodcovi na ďalšie konanie) ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné posudzovať otázky súvisiace so správnosťou právneho posúdenia veci (1 Cdo 166/2017, 2 Cdo 88/2017, 3 Cdo 146/2018, 4 Cdo 191/2018, 5 Cdo 29/2016, 8 Cdo 70/2017) a práve z tohto dôvodu neprišlo v prejednávanej veci ani na posudzovanie, či dovolaním nastolená otázka má vôbec charakter otázky právnej (a teda spôsobilej aj založiť prípustnosť dovolania podávaného podľa § 421 C. s. p.).

20. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C. s. p.). Najvyšší súd preto v súlade s týmito ustanoveniami zrušil iba rozsudok odvolacieho súdu (majúc za to, že náprava zrušením len jeho je v tomto prípade postačujúca, nakoľko len pri ňom šlo konštatovať jeho zaťaženie dovolaním vytykanou vadou) a to výlučne v časti veci samej napadnutej dovolaním žalobcov (teda len v časti zamietajúcej žalobu, keďže v časti, v ktorej tejto bolo naopak vyhovené, boli na dovolanie subjektívne oprávnení len žalovaní a z tých dovolanie - avšak za stavu nemožnosti zaoberania sa dovolacieho súdu aj ním - podala iba žalovaná 3/) a vec mu v rozsahu takéhoto zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

21. Pre úplnosť sa pritom žiada uviesť, že v špecifickej procesnej situácii rozhodovania odvolacieho súdu (popri veci samej) v súlade s novou procesnou úpravou len o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacím súdom a za stavu vecnej prejednatelnosti len dovolania žalobcov (ktorým už bez ohľadu na ich doterajší len čiastočný procesný úspech bol priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu) šlo o prípad straty závislosti rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania na výslovne napadnutej časti rovnakého rozhodnutia o čiastočnom (zvyškovom) zamietnutí žaloby (tu por. § 439 písm. a/ C. s. p.) a preto aj o nedostatok potreby zrušovať rozsudok napadnutý výslovne len vo veci samej aj v časti trov konania spojený s vylúčením rozhodovania odvolacieho súdu (jeho novým rozhodnutím v konaní nasledujúcom po tomto uznesení súdu dovolacieho) aj o trovách pôvodného konania (ako s výnimkou z pravidla podľa § 453 ods. 3 C. s. p.).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.